

De familiereünie

Van Tatiana de Rosnay verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

*Haar naam was Sarah
Die laatste zomer
Kwetsbaar
Het huis waar jij van hield
Het appartement
Onvoltooid verhaal
Overspel
Een Parijse affaire
Manderley voor altijd
Obsessie*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Tatiana de Rosnay

De familiereünie

Vertaald door
Caecile de Hoog en Noor Koch

Ambo|Anthos
Amsterdam

Strofen op pagina 9 en 171 uit 'Marie' en 'Le pont Mirabeau' van Guillaume Apollinaire, vertaald door Jan Pieter van der Sterre, *De mooiste van Guillaume Apollinaire*, Lannoo/Atlas, 2007

Zin op pagina 91 uit *Het rood en het zwart*, Stendhal, vertaling Hans van Pinxteren, L.J. Veen, 2011

Zin op pagina 125 uit *De klokkenluider van de Notre-Dame*, Victor Hugo, vertaling Willem Oorthuizen, Athenaeum – Polak & Van Genneep, 2011

ISBN 978 90 263 4268 4

© Éditions Héloïse d'Ormesson, 2018

This book is published by arrangement with
Literary Agency Wandel Cruse, Paris

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Caecile de Hoog en Noor Koch
Oorspronkelijke titel *Sentinelle de la pluie/The Rain Watcher*
Oorspronkelijke uitgever Éditions Héloïse d'Ormesson

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © cranach2/deposit photos

Foto auteur © Charlotte Jolly de Rosnay

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn familie

And the stars look very different today.

David Bowie

'Space Oddity', 1969

I

En later liep ik langs de Seine
Onder mijn arm een foliant
Het water is net als mijn lijden
Het droogt niet op, het stroomt constant.

Uit: 'Marie', Guillaume Apollinaire
(Vertaling: Jan Pieter van der Sterre)

Ik begin met de boom. Want alles begint, en eindigt, met de boom. Het is de hoogste boom. Hij is lang voor de andere geplant. Hoelang hij er al staat, weet ik niet precies. Misschien wel drie- of vierhonderd jaar. Hij is oeroud en sterk en heeft de vreselijkste stormen doorstaan, tomeloze winden getrotseerd. Hij is niet bang.

De boom is anders dan de andere. Hij heeft zijn eigen ritme. Voor hem begint de lente later, als de andere al bloesem dragen. Eind april ontvouwen de ovale blaadjes zich langzaam, maar alleen aan de bovenste en middelste takken. De andere zien er doods uit. Knoestig, grijs, verschrompeld. Hij doet alsof hij dood is. Zo slim is de boom. Maar dan, als een geweldige uitbarsting, ontbot hij en pronkt triomfantelijk met zijn zachtgroene kruin.

Niemand kan me vinden als ik hier boven zit. Ik hou van de stilte. Het is trouwens geen echte stilte, want ze wordt gevuld door talloze zachte geluiden. Het ritselen van de bladeren. Het fluisteren van de wind. Het zoemen van een bij. Het tjirpen van de cicaden. Het fladderen van een vogel. Als de mistral door het dal blaast, ruisen de duizenden takken als de zee. Hier speelde ik altijd. Dit was mijn domein.

Ik vertel dit verhaal één keer, zodat ik het niet nog eens hoeft te vertellen. Ik ben geen man van het woord. En als ik klaar ben, zal ik het verstoppen. Niemand zal ervan weten. Ik schrijf het op, maar niemand krijgt het te zien. Het verhaal blijft op de pagina's, als een gevangene.

‘Het duurt nu al twee weken,’ zegt de taxichauffeur mismoedig. Kletterend komt de regen naar beneden, als een zilveren sluier die het daglicht dempt. Het is pas tien uur ’s ochtends, maar op Linden komt het over als avondschemering die glinstert van de nattigheid. De taxichauffeur zegt dat hij wil verhuizen, Parijs wil ontvluchten, de zon opzoeken en teruggaan naar het zondoorstoofde Martinique, waar hij vandaan komt. Als de auto vliegveld Charles de Gaulle verlaat en invoegt op de overvolle Périphérique, de ringweg rond Parijs, kan Linden hem geen ongelijk geven. In het druilerige licht maken de voorsteden een troosteloze indruk: dicht op elkaar gepropte woonkolossen, waarop neonreclames naargeestig flikkeren in de regen. Als hij vraagt of de radio aan mag, zegt de chauffeur dat Linden heel goed Frans spreekt ‘voor een Amerikaan’. Linden grijnst. Dit krijgt hij elke keer te horen als hij teruggaat naar Parijs. Hij antwoordt dat hij half Frans, half Amerikaans is, geboren in Frankrijk, met een Franse vader en een Amerikaanse moeder, en dat hij beide talen vloeiend en accentloos spreekt. Dat had u niet gedacht, hè? Gnuivend draait de chauffeur aan de zenderknop van de radio. Nou, meneer ziet er in elk geval heel Amerikaans uit, ja toch? Lang, atletisch, jeans, sneakers – niet als die Parijzenaars met hun chique dassen en pakken.

Het nieuws gaat alleen maar over de Seine. Linden luistert

ernaar terwijl de ruitenwissers in een eindeloze strijd piepend waterstroompjes wegvegen. De rivier stijgt nu al vijf dagen, sinds 5 januari, en kabbelt rond de enkels van de Zoëaaf. De Parijzenaars gebruiken dit beeld van een koloniale soldaat, onder de Pont de l'Alma, als ijkpunt om te kijken hoeveel het water is gestegen. Toen het waterpeil in 1910 zo hoog was dat de halve stad blank stond, kwam het water tot aan zijn schouders. De chauffeur slaakt een zucht: het is niet te verhelpen dat de rivier buiten haar oevers treedt, een gevecht aangaan met de natuur heeft geen zin, de mens moet ophouden haar te vernietigen, dit is haar manier om wraak te nemen.

Terwijl de auto samen met het overige verkeer langzaam voortkruipt en de regen onverbiddelijk op het dak van de auto klettert, moet Linden aan de e-mail denken die het hotel hem dinsdag stuurde: *Geachte heer Malegarde, we kijken uit naar uw komst en verblijf in ons hotel van vrijdag 19 januari twaalf uur tot zondag 21 januari, wanneer u, zoals door u verzocht, 's avonds zult uitchecken. Door de hoge waterstand van de Seine kan de verkeerssituatie in Parijs echter problematisch zijn. Gelukkig ligt Hotel Chatterton in het veertiende arrondissement, dat naar verwachting niet zal onderlopen. De prefectuur heeft ons laten weten dat we ons geen zorgen hoeven te maken, maar het is ons beleid om onze gasten op de hoogte te houden. Laat het ons alstublieft weten als wij u ergens mee van dienst kunnen zijn. Met vriendelijke groeten.*

Linden had de mail op het vliegveld gelezen toen hij zat te wachten op zijn vlucht van L.A. naar New York, waar hij door *Vanity Fair* was ingehuurd om foto's te maken van een Britse actrice. Hij had het bericht doorgestuurd aan Tilia, zijn zus in Londen, en naar Lauren, zijn moeder in de Drôme, met wie hij deze vrijdag heeft afgesproken in Parijs. Hij had hem niet doorgestuurd aan Paul, omdat zijn vader toch geen mails leest, alleen brieven en ansichtkaarten. Om het antwoord van zijn zus, dat hij binnenkreeg toen hij uren later op JFK landde, had hij moeten grinniken: *Een overstroming?! Alweer? Is er afgelopen november niet ook al een overstroming geweest in Parijs? En in juni 2016. Het heeft jaren geduurd om dit weekend georganiseerd*

te krijgen, en nu dit?! Onder haar mail had ze een paar boos kijkende emoticons gezet. Niet veel later had hun moeder aan hen beiden geschreven: *Al moeten we met de boot komen, ik zal jullie vader bij zijn bomen wegsleuren! Eindelijk komen we allemaal samen! Geen sprake van dat we de reünie afzeggen! Zie jullie vrijdag, lieverds!*

De familie Malegarde zou elkaar in Parijs treffen om Pauls zeventigste verjaardag en de veertigste trouwdag van Lauren en Paul te vieren.

Linden had niet meer bij de waarschuwing van het hotel stilgestaan. Toen hij donderdagavond in New York op een vliegtuig naar Parijs stapte, was hij moe. Hij had twee drukke dagen achter de rug, en daarvoor had hij ook al hard gewerkt; wekenlang had hij de hele wereld afgereisd. Het liefst was hij teruggevlogen naar San Francisco, terug naar huis, naar Sacha en de poezen in Elizabeth Street. Hij had Sacha en de poezen de afgelopen maand maar weinig gezien. Rachel Yellan, zijn voortvarende agente, had de ene opdracht na de andere voor hem geregeld, waardoor hij een duizelingwekkende rondreis van de ene stad naar de andere had gemaakt, en nu was hij uitgeblust en snakte hij naar een korte vakantie. Het smalle blauwe huis in Noe Valley en zijn beminde bewoners zouden echter moeten wachten tot na dit speciale familie-uitje. ‘Alleen wij viertjes,’ had zijn moeder maanden geleden gezegd toen ze het hotel en restaurant reserveerde. Keek hij ernaar uit? Dat vroeg hij zich af toen het vliegtuig opsteeg. Sinds zijn tienerjaren in Sévral, waar hij opgroeide, zijn ze niet vaak meer ‘alleen met z’n viertjes’ geweest, vooral niet meer sinds hij in 1997, nog geen zestien jaar oud, vertrokken was uit Vénozan, het familiebezit van zijn vader. Zijn ouders ziet hij niet vaak, zijn zus wel, als hij naar Londen moet, wat regelmatig gebeurt. Maar waarom klonk ‘alleen wij viertjes’ weliswaar heel gezellig, maar ook onheilspellend?

Tijdens de vlucht naar Parijs las Linden *Le Figaro* en besepte hij met een schok dat de situatie die het hotel had beschreven toch

verontrustend was. Zoals Tilia opmerkte was de Seine na een natte zomer en herfst eind november ook al buiten haar oevers getreden, net als in juni 2016. De Parijzenaars houden de Zoëaaf en de golfjes die aan zijn enkels likken scherp in de gaten. Gelukkig is de enorme watertoevoer vanuit de bovenloop van de rivier gestopt. Bovendien stond in *Le Figaro* dat dankzij moderne technologie de opstuwung van het water drie dagen van tevoren kan worden voorspeld, zodat er ruim de tijd is voor een evacuatie. Het echte probleem is de stromende regen, die maar niet afneemt. Het waterpeil van de rivier stijgt weer, alarmerend snel zelfs.

Na verschillende verkeersopstoppingen en nog meer onheilspellende meldingen op de radio steekt de taxi bij de place de la Concorde de Seine over. Het regent zo hard dat Linden de rivier nauwelijks kan zien; het valt hem wel op dat de kolkende watermassa onnatuurlijke schuimkoppen heeft. Langzaam rijdt de taxi verder door de plassen op de boulevard Saint-Germain en de boulevard Raspail en komt aan bij Hotel Chatterton op de kruising met de rue Vavin. In de minuut die het Linden kost om uit de taxi te stappen en naar de ingang te rennen, pleistert de regen zijn donkerblonde haar tegen zijn hoofd, druipt het water langs zijn nek naar beneden en sijpelt het zijn sokken in. De kille winterlucht die hem omhult lijkt met hem mee de lobby in te gaan. Hij wordt begroet door een glimlachende receptioniste. Kletsnat en rillend van de kou glimlacht hij terug en overhandigt haar zijn Franse paspoort (hij heeft ook een Amerikaans), en knikt als ze zegt: ‘*Bienvenue monsieur Malegarde.*’ Ja, zijn zus komt later vandaag met de Eurostar, en zijn ouders komen met de trein uit Montélimar. Nee, hoe laat weet hij niet precies. Of hij ervan op de hoogte is dat de trein van zijn ouders wordt omgeleid naar Montparnasse en niet aankomt op het Gare de Lyon, vanwege de kans op overstroming? Nee, daar weet hij niets van. Maar eigenlijk komt het goed uit, beseft hij, want het station Montparnasse ligt op maar vijf minuten van het Chatterton.

De receptioniste, die volgens haar badge Agathe heet, geeft hem zijn paspoort en kamersleutel, en zegt zonder vleierig te doen hoezeer ze zijn werk bewondert en dat het een eer is dat hij in het hotel verblijft. Is hij in Parijs in verband met de fashionweek, wil ze weten. Hij bedankt haar en legt hoofdschuddend uit dat het een familieweekend is, dat er de komende dagen geen enkele fotoshoot gepland staat, en dat hij gaat genieten van een welverdiende rust. Hij heeft maar één camera bij zich, zegt hij, zijn dierbare vintage Leica; zijn andere apparatuur heeft hij in New York achtergelaten, bij zijn agent, en de enige mensen die hij zal fotograferen zijn zijn ouders en zijn zus. En wat betreft de fashionweek, die staat zeker niet op zijn lijstje; de opzichtige, op hun stiletto's voortwankelende schepsels zullen het in hun wereldje van glamour en catwalks zonder hem moeten doen.

De receptioniste moet lachen. Ze heeft op tv gehoord dat de fashionweek zal worden afgelast als het waterpeil van de Seine zo alarmerend blijft stijgen. Nu moet Linden gniffelen, maar met een zeker schuldgevoel vraagt hij zich toch af wat het zou betekenen als de fashionweek, die morgen begint, wordt afgelast. Wat een enorme verspilling van moeite, tijd en geld zou dat betekenen.

De receptioniste begint eerbiedig over zijn vader en zegt dat het een groot genoegen is om de 'Bomenman' in hun hotel te ontvangen. Linden vindt haar enthousiasme vermakelijk (blijkbaar weet ze niet dat zijn vader een hekel heeft aan die bijnaam; die vindt hij belachelijk en hij heeft moeite met zijn roem). Iedereen heeft zoveel respect voor zijn vader, vervolgt ze; zo bewonderenswaardig dat hij overal ter wereld strijdt voor het behoud van bijzondere bomen. Linden waarschuwt haar vriendelijk dat zijn vader verlegen is, niet zo open en praatgraag als hijzelf, maar zijn moeder zal ze geweldig vinden, die is pas echt gemakkelijk in de omgang, en zijn zus, Tilia Favell, doet niet veel voor haar onder.

De kamer op de vierde verdieping, die uitkijkt op de rue Delambre, is warm, comfortabel en mooi ingericht, met lila en gebroken

wit als hoofdkleuren; hij is alleen een beetje klein voor iemand van zijn lengte. Op tafel staan een vaas met rozen, een mandje met vers fruit en chocolaatjes, een koeler met een fles champagne op ijs, voorzien van een handgeschreven welkomstbriefje van madame Myriam Fanrouk, de eigenaresse van het hotel. Linden herinnert zich dat zijn moeder twee jaar geleden bij het organiseren van het huwelijks- en verjaardagsweekend het Chatterton had gekozen omdat het omschreven werd als een ‘charmant, intiem boetiek-hotel, hartje Montparnasse’ en de beoordelingen op TripAdvisor positief waren. Linden had de organisatie aan haar overgelaten en zodra hij een gaatje in zijn agenda had weten te regelen – wat een niet geringe opgave was geweest voor een freelancefotograaf als hij – had hij zijn vlucht geboekt. Lauren had ook de plek uitgekozen waar ze morgenavond gaan eten: Villa des Roses, een restaurant met een Michelin-ster in de rue du Cherche-Midi, achter Hotel Lutetia.

Waarom Parijs, vraagt hij zich af als hij zijn kleine koffer uitpakt en het donkergroene fluwelen jasje ophangt dat hij morgenavond zal dragen. Tilia woont in Londen met haar dochter en haar tweede echtgenoot, de kunstkenner Colin Favell; Lauren en Paul wonen in Vénozan, in de Drôme nabij Sévral, en hijzelf woont samen met Sacha in San Francisco. Ja, waarom Parijs? Zijn ouders hebben geen bijzondere band met Parijs. Of toch wel? Terwijl hij zich uitkleedt, zijn vochtige kleren op een stoel gooit en met genoeg een warme douche neemt, blijft die vraag hem bezighouden. Hij weet dat zijn ouders elkaar in Grignan hebben leren kennen, in de zomer van 1976, toen een ongenadige hittegolf in heel Frankrijk voor droogte zorgde en Paul als landschapsarchitect de leiding had over een ambitieus tuinontwerp aan de rand van de kleine stad.

Tilia en hij kunnen het verhaal dromen. Lauren, amper negentien jaar oud, was met haar twee jaar oudere zus Candice voor het eerst in Frankrijk. Ze waren geboren en getogen in Brookline, Boston, en waren nog nooit in Europa geweest. Na Grieken-

land, waar ze hun reis waren begonnen, en Italië, waren ze via Nice, Avignon en Orange door Frankrijk gereisd. Een stop in de Drôme had niet in hun planning gestaan, maar het was te warm om verder te reizen en daarom besloten ze een nacht door te brengen in een eenvoudige, maar gezellige B & B in Grignan. Aan het einde van de bloedhete dag zaten de zussen net op het plein met het standbeeld van de beroemde zeventiende-eeuwse schrijfster madame de Sévigné in de schaduw een glas koele rosé te drinken toen Paul aan kwam rijden in zijn pick-up. Hij droeg een witte overall, waardoor hij aan Steve McQueen deed denken, een rafelige strooien hoed, en uit zijn mond bungelde een sjekkie. Toen hij de auto had geparkeerd en allerlei potten en struiken uit de laadbak naar een winkel sjouwde, volgde Lauren hem met haar blik. Hij was gespierd, had brede schouders en was van gemiddelde lengte. Toen hij zijn hoed afnam om het zweet van zijn voorhoofd te vegen, bleek dat hij nauwelijks haar had, alleen wat bruin dons achter op zijn hoofd. Vrijwel kaal, maar toch jong – nog geen dertig, schatte Lauren. Candice vroeg waarom ze zo naar die vent in een overall staarde. ‘Moet je zijn handen zien,’ fluisterde Lauren. Candice antwoordde botweg dat ze daar niets bijzonders aan zag, maar Lauren mompelde als in trance dat ze nooit iemand een plant had zien aanraken zoals die man.

Fitzgerald Winter, hun vader, kon aardig tuinieren, net als Martha, hun moeder. De meisjes waren opgegroeid in een lommerrijke buurt in Brookline, niet ver van Fisher Hill, waar de bewoners veel zorg aan hun tuin besteedden en met een snoeischaar in de ene hand en een gieter in de andere angstvallig de groei van hun rozenstruik in de gaten hielden. Maar deze man was anders. Lauren kon haar ogen niet afhouden van zijn krachtige, gebruinde vingers. De manier waarop hij zijn hoofd schuin hield om iedere bloem te bekijken en de takken en bloesem van elke plant streefde biologeerde haar, en toen hij de potten stevig, maar behoedzaam oppakte om ze te versjouwden, was ze helemaal betoverd.

Paul moest haar blik hebben gevoeld, want uiteindelijk keek hij op en zag hij de twee zussen een eindje verderop zitten. Dit deel van het verhaal konden Tilia en Linden ook dromen. Hij had alleen oog voor Lauren, voor haar benen, haar lange haar en haar scheefstaande ogen, ook al was Candice minstens zo mooi. Hij liep naar hun tafeltje en gaf Lauren zonder iets te zeggen een olijfboompje in een pot. Ze sprak nauwelijks Frans en hij geen woord Engels. Het Frans van Candice was beter dan dat van haar zus, dus zij kon tolken, maar voor de andere twee bestond ze niet, was ze slechts een stem die de juiste woorden koos.

Zijn naam was Paul Malegarde, hij was achtentwintig jaar en woonde een paar kilometer verderop, in de buurt van Sévral aan de weg naar Nyons. Ja, hij hield heel veel van planten, met name van bomen, en hij had een prachtig arboretum op zijn landgoed Vénozan – wilde ze dat misschien zien? Zou ze het leuk vinden als hij haar daar mee naartoe nam? O, maar ze zou morgen met haar zus naar Parijs gaan, en daarna naar Londen, en voor het einde van de zomer zouden ze terugkeren naar huis. Ja, misschien zou ze wat langer kunnen blijven, ze zou kijken... Toen Lauren opstond om de hand te schudden die hij haar toestak, torende ze boven hem uit, maar daar leken ze geen van beiden mee te zitten. Ze viel op de schrandere blik in zijn blauwe ogen, op zijn onvoorspelbare lach en de lange stiltes die hij liet vallen.

‘Hij is lang niet zo knap als Jeff,’ zei Candice later. Jeff was het bekakte vriendje van Lauren in Boston. Lauren haalde haar schouders op. Ze had afgesproken dat ze Paul later weer bij de fontein zou zien.

Die avond was het volle maan. De hitte nam niet af. Candice was er deze keer niet bij om als tolk te dienen, maar ze hadden haar niet nodig. Ze zeiden niet veel. David Bowie, de favoriete zanger van Paul, klonk op uit de cassettespeler in de pick-up, terwijl ze naar de sterren keken en hun handen elkaar nauwelijks raakten. Jeffrey Van Der Haagen voelde duizenden kilometers ver weg.